

NA LOVE

MICHALA
RIES

Pokračovanie románu NA ÚTEKU

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Kristína Némcová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © Michala Ries 2021
Cover Design © Barbara Baloghová 2021
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2307-8

*Venujem svojmu manželovi.
S tebou je život jednoduchý –
žiadne úteky a žiadny lov.
Náš obyčajný príbeh bez drám
by síce čitateľa unudil na smrť,
ale žiť ho je úžasné.
Ďakujem, že si.*

PROLÓG

„Nezašpiníte si ruky, potrebujeme len informácie.“

Prezident Kysuckých bastardov prezývaný Kobra pozerá do očí Vlkovi napriek tomu, že hlava Mesačných jazdcov stojí vedľa neho.

Intuícia mu hovorí, že pred chlapmi ako on sa treba mať obzvlášť na pozore. Navyše je známy svojou oddanosťou a takých je v dnešnej dobe málo. Bol by rád, keby sa zapojil do jeho biznisu. Veľmi rád.

„Odkedy Haso otrčil kopytá, máme problém nájsť niekoho na dlhodobú spoluprácu,“ prisadne si viceprezident a znechutene odpľuje na podlahu. „Ten druhý, ktorý pracoval s ním, je špekulant.“

Vlk pri zmienke o Hasovi nepatrne stuhne. Jeho Prez si nevzrušene oklepe cigaretu. Obaja mlčia.

„Počul som, že vy dvaja máte veľmi dobré policajné kontakty nielen tu, ale aj v jeho starom regióne. Vypustenie informácie, v ktorej časti mesta sa bude zdržiavať hliadka v čase prevozu, má cenu zlata. Zaplatíme vám aj im za každú úspešnú dodávku.“

„O akej sume hovoríme?“ spýta sa Vlk a ruky si založí na hrudi. Vie, že ich odmietnu, ale je zvedavý, koľko to vynáša.

Kobra povie číslo a prezident Jazdcov uznanlivo podvihne obočie. Pekná sumička, a to je len čriepok z toho, čo na tom zarobia Bastardi.

„Nejdeme do toho. Náš klub je už roky čistý a tak to zostane.“

Štyria muži sa chvíľu mlčky merajú pohľadmi, kým nakoniec Kobra prikývne, ani sa nesnaží skrývať sklamanie.

Podajú si ruky.

„Predpokladám, že sa môžeme spoľahnúť na vašu diskretnosť.“

Prez Jazdcov sa uškrnie. „Samozrejme. Dnes som s Vlkom trávil večer v klubovni nad pivom. O vás som už nepočul niekoľko týždňov.“

Bastardi prikývnu a odídu. Neuspeli, viac tam nemajú čo robiť, chceli obchodnú spoluprácu, o priateľstvo nestoja.

„Kokoti,“ uľaví si Vlk, keď sa za nimi zavrú dvere.

„Ale mocní kokoti,“ pokrčí plecami Prez, hodí ohorok na zem a pristúpi ho ťažkou topánkou. To je jediný dôvod, prečo ich nevyhodil už medzi dverami bez toho, aby ich vôbec vypočul. „Nedávno sa ku mne dostalo, že tú prezývku si dal sám a vyžadoval, aby ho tak ostatní volali. Vypustil to von nejaký bývalý člen.“ Zachechce sa, ale Vlk nemá náladu na žarty, v myšlienkach je úplne inde.

„Vedel si o tom, že Haso s nimi spolupracoval?“

„Vedel. Keď si doviezol z Ameriky toho Knuckleheada, bolo mi jasné, že je v nejakej veľkej sračke. Spýtal som sa ho na to a on sa priznal. Normálne mi to vyklopil. Idiot. Na tento typ biznisu nebol stavaný.“

„Chýbali im peniaze?“

„Nie. Lenže keď máš veľa, chceš ešte viac. Nenažratosť,“ odfrkne si Prez znechutene. Už to videl veľakrát – chamtivosť oslepuje. Ničí, rozbíja a nakoniec zabíja.

Vlk prikývne a na tvári sa mu usadí neprítomný výraz.

Prez ho chvíľu pozoruje, potom neveriacky pokrúti hlavou.

„Ty na ňu stále myslíš?“

Vlk si ho chladne premeria a bez reakcie odíde. Nemá rád debilné otázky.

Prez si zapáli ďalšiu cigaretu a zhlboka si potiahne. Nechce sa mu veriť, že na ňu Vlk ešte nezabudol. Veď sú to roky! Je rád, že jemu nikdy žiadna ženská takto hlavu nepobláznila.

Je to pár mesiacov, čo ju náhodou stretol. Stála spolu s chlapmi zo svojho klubu a bola samý úsmev, čo Preza podráždilo. Keď sa im stretli oči, dal si záležať, aby v jeho pohľade mohla prečítať všetko pohrdanie, ktoré k nej cíti. Vydržala to s tichou dôstojnosťou a ešte mu aj kývla hlavou. Malá, drzá mrcha!

Potrasie hlavou a myšlienky mu skĺznu späť k udalostiam poslednej hodiny.

Má zlé tušenie, že dnešný rozhovor bude mať nejaké následky. Klub síce zostáva čistý a odmietnutie prijali pokojne, no informačný únik nastal, a to je vždy potenciálna hrozba. Kurva, zatiahli ho do toho, aj keď o to vôbec nestál!

PRVÁ KAPITOLA

Sedím na posteli a hľadím na telefón. Nie je v ňom SIM karta a WiFi mám vypnuté, takže ma nikto nemôže kontaktovať, no ja to aj tak nezmyselne očakávam. Už som tu takto celé hodiny, odkedy som prišla k babke. Keď som sa zjavila v jej dverách, nemusela som povedať ani slovo, môj výraz mal dostatočnú výpovednú hodnotu. Pritúlila ma do svojho teplého, milujúceho náručia, no prekvapivo som sa nerozplakala, hoci som to čakala. Nepovedala som jej, čo sa presne stalo, ale nemusí byť detektív, aby na to prišla aj bez mojej pomoci.

Pokašľalo sa to. Či skôr ja som to pokašľala.

Zložila som sa v druhej voľnej spálni, kedysi to bola otcova izba, ale už je dávno prerobená na izbu pre hostí, nie sú tu žiadne jeho stopy, nič ho tu nepripomína.

Keď sa zotmie, babka ma zavolá na večeru. Cítim sa zvlášť ne prázdna, otupená, akoby sa ma tie udalosti posledných dvoch dní ani netýkali a zúčastnila som sa ich iba ako pozorovateľ – myslím na ne, ale nebolia. Aspoň nie príliš. Pravdepodobne je to len dočasný stav, ale aj tak som zaň vďačná. Jeme v tichosti, po prvých pokusoch o konverzáciu, na ktorú som nereagovala, to babka vzdala. Teraz už len na mňa podchvíľou upiera ustarostený pohľad. Nechutí mi jesť, ale zodpovedne sa nútim do každého hltu, kým zjem takmer všetko na tanieri.

„Som v pohode,“ vyrieknem potichu a zložím vidličku, keď už tie jej pohľady nedokážem vydržať.

„Nie si.“

„Budem v pohode,“ opravím sa. To je pravda, aj keď s neurčitým časovým rámcom.

„Chceš sa o tom porozprávať?“

„Neskôr.“

„Zostávaš tu natrvalo?“

Neviem, či tým myslí svoj byt alebo mesto, ale nemám chuť na dlhé reči, tak odpoviem len stručne: „Do Bratislavy sa už nevrátim.“

Vstanem s tým, že si idem ľahnúť, odložím svoj tanier do umývačky a odsuchcem sa späť do izby. Chcela by som sa osprchovať, som spotená a lepkavá, no keď sa umyjem, zmyjem zo seba aj Adama a na to sa dnes ešte necítim. Tak sa vyzlečiem do nohavičiek, natiahnem si prvé tričko, ktoré vyhrabem z tašky, a ľahnem si. Vplyvom nedostatku spánku z predchádzajúcej noci a tiež emočného vypätia zaspím takmer okamžite.

Keď sa zobudím, chvíľu sa neviem zorientovať, potom mi však hlava začne opäť fungovať. Spomeniem si, kde som, kto som a aj čo sa stalo. Chcem sa posadiť, ale bolí ma celé telo, cítim každý sval a každú šľachu ako pripomienku môjho splašeného úteku. So zaťatými zubami sa posadím a pohýbem plecom, ktoré ma bolí viac než zvyšok tela, pretože sa mi doň zarezával popruh ťažkej tašky. Vonku je svetlo, ťuknem do mobilu, aby som videla, koľko je hodín. Neprijemný strach mi ešte aj teraz zovrie žalúdok. Zvlášť ne, ako telo automaticky reaguje, bez ohľadu na fakty a situáciu.

Zmätene sa zamračím, podľa telefónu je tesne po šiestej, ale to nedáva logiku, pretože večera bola o siedmej, ibaže... skontrolujem dátum a deň a naozaj, je sobota večer! Prespala som takmer dvadsaťštyri hodín!

Aj tak sa stále cítim unavená.

Idem sa osprchovať, pretože už naozaj páchnem, a po

ceste z kúpeľne sa zastavím v kuchyni, aby som sa napila. Na podnose ma čaká veľký pohár pomarančovej šťavy a nejaké sladké pečivo. Vypijem šťavu a pohár znovu naplním čistou vodou. Vypijem aj ten, dopíšem k babkinmu odkazu na tácke *aj ja ťa ľúbim* a vrátim sa do izby. Všade je ticho, nie je doma. Včera spomínala, že príde výpravca-milovník a strávia spolu popoludnie. Navrhla, že to kvôli mne zruší, ale odmietla som. Znova si ľahnem a aj keď som už čistá, slabá bolesť medzi nohami mi ho stále pripomína. Niečo mi ešte zostalo.

„Ach, Adam,“ zašepkám do ticha, srdce mi zovrie ľútosť a je to prvá intenzívna emócia od momentu, keď som nastúpila do vlaku. Adam... čo som nám to spravila?

Buchnú dvere, a keď ma babka príde skontrolovať, tvárim sa, že spím. Skloní sa ku mne, pobožká ma do vlasov a po špičkách odíde. Dlhو pozerám do tmy, kým sa znovu prepadnem do spánku. Je to len ďalší útek, ale tento je aspoň milosrdný.

Ráno som hore skoro. Zjem obschnuté pečivo zo včerajška a vyrazím von, chcem ísť na cintorín. Keď kráčam po medzi hroby k tomu otcovmu, všetko sa mi zdá bolestne známe, aj keď som tu nebola celé mesiace. Preletím hrob očami, poznám každý centimeter, každú škvrtu na kameni. Posadím sa a prstami pohladím jeho meno vyryté zlatým písmom na náhrobku.

„Ahoj,“ šepnem cez zovreté hrdlo. „Prepáč, že mi to trvalo tak dlho. Toľko sa zmenilo za ten čas, čo som tu nebola. Stále mi chýbaš, každý deň, oci.“ To nežné oslovenie si nedovolím takmer nikdy, volať ho formálne – otec – mi v istom zmysle pomáha vytvoriť si aspoň malý odstup.

„Prečo neplačem? Mám tisíc dôvodov na slzy, a nejde to. Veľmi som ublížila dvom ľuďom, na ktorých mi záležalo.“ Podvihnem kútik v náznaku úsmevu. „Páčili by sa ti, obaja.“

Kúsok odo mňa pristane drozd, párkrát poskočí, nakloní hlavu a skúmavo si ma obzerá. Usúdi, že nie som nebezpečná ani zaujímavá, pretože sa mi otočí chrbtom a už si ma viac nevšíma, prehádza sa zobáčikom v tráve a hľadá niečo na raňajky.

„Tak veľmi ho milujem, ocko. Volá sa Adam, má Fat Boba.“ Stisnem pery a odhodlane vystriem chrbát. „Neviem, ako to zvládnem, ale nedovolím, aby ma to prevalcovalo. Tentoraz nestratím samu seba, to ti sľubujem.“ Znovu prehovorím až po dlhej odmlke. „Porad' mi, čo mám robiť...“

Keď sa za mnou ozve hlas, takmer vyskočím z kože.

„Slečna, keďže ten, koho sa pýtate, vám zrejme neodpovie, chcete radu odo mňa?“

Žena okolo päťdesiatky stojí o pár metrov ďalej pri čerstvom hrobe, ktorý ešte nemá ani náhrobok a na ktorom sú desiatky vencov a kvetov.

„Úprimnú sústrasť.“

„Ďakujem,“ povie a v návale emócií trochu sklopí hlavu. To poznám.

„Chcem,“ prikývnem, keď ju znova zdvihne. Čo môžem stratiť?

„Rozprávajte o tom, čo vás trápi.“ To je jej rada? Rozprávať? Ale no tak!

„Dajte to zo seba von, lepšie uvidíte, kde kto spravil chyby, a tiež ľahšie odpustíte. Kamarátka, matka, odborník, to je jedno... alebo možno aj všetci. Nedržte to v sebe. Vylieči vás, keď to pustíte.“

Nereagujem, iba sa na ňu pozerám a rozmýšľam, koľko pravdy môže byť v jej slovách. Pani zoberie do rúk prázdne kahance a chystá sa odísť.

„A hlavne – buďte k sebe láskavá. Každý robíme to najlepšie, čo vieme. Keby sme to vedeli lepšie, tak by sme to tak predsa spravili, nie?“ S tým ma tá múdra žena zanechá samu. Ani jej nestihnem poďakovať.

Myslím, že to je odpoveď, na ktorú som čakala.

Keby sme to vedeli lepšie, tak by sme to tak predsa spravili, nie?

Moja chôdza je iná než tá, ktorou som sem prichádzala – teraz je trochu pevnejšia, možno aj rozhodnejšia, pretože síce neviem, čo bude s mojím životom, ale viem, čo mám robiť práve v tejto chvíli. Poznám najbližšie kroky a to zatiaľ stačí. Babka opäť nie je doma, nechala mi odkaz, že si musí ísť niečo vybaviť. Pripojila informáciu, že sa dnes ma- ma vracia z dovolenky. Pocítim malý záchvev neistoty aj ra- dosti z toho, že sa s ňou čoskoro uvidím.

Nechce sa mi vybaľovať, takže si sadnem k babkinmu notebooku v obývačke. Usmejem sa, keď vyľukávam prí- stupové heslo, ktoré má nalepené vpravo dole vedľa touch- padu. Jej heslo je slovo *heslo*.

Otvorím prehliadač a chvíľu sa rozhodujem, čím zač- nem.

Potrebujem pomoc.

Potrebujem prácu.

Potrebujem bývanie.

Logická postupnosť, budem sa jej držať.

Začnem hľadať psychológov v okolí. Pôvodne som si chcela len vypísať telefónne čísla a zajtra ich obvolať, je ne- deľa a tiež si musím zohnať novú kartu do mobilu, ale je- den pán ponúka možnosť objednať sa elektronicky a má voľ- ný termín už o dva dni, tak si vytvorím rezerváciu. Nie som si istá, či je dostupný tak skoro, pretože ako odborník stojí za figu, alebo preto, že mu niekto nejakou šťastnou ná- hodou zrušil stretnutie, ale snažím sa v tom nevráť. Keďže dôveru v univerzálnosť psychologickkej obce mám po svo- jej jedinej skúsenosti mierne naštrbenú, vypíšem si mená a kontakty na troch ďalších. Po ceste z cintorína mi totiž napadlo, že psychológ je možno ako priateľ – musíš nájsť toho správneho, ktorému sa chceš zveriť a ktorému doká- žeš dôverovať.

Napíšem majiteľovi bytu v Bratislave, aby som s ním dohodla podmienky ukončenia svojho podnájmu, a asi hodinu strávim prácou na životopise, doplňujem a prerábam ho, zareagujem aj na niekoľko pracovných ponúk v administratíve a obchode. Uložím si životopis na USB kľúč, aby som si ho mohla neskôr vytlačiť a zaniest do kníhkupectiev v meste. Už viac nechcem robiť predavačku, ale niekde začať musím. Keď sa dám dohromady, upriamim pozornosť na kariéru a možno začnem externe študovať. Oboje sa odvíja od rozhodnutia, čo vlastne chcem robiť. A to v tejto chvíli ešte neviem.

Najskôr sa zameriam na to, kto, dopekla, som.

Keď babka dorazí domov, práve si nezáväzne pozerám ponuky podnájmov. Ceny sú tu nižšie ako v Bratislave, oveľa nižšie, ale sú tu aj nižšie platy. Radšej by som bývala sama, ale po finančnej stránke bude asi rozumnejšie bývať s niekým. Aspoň zo začiatku, kým sa pracovne zorientujem. Zavriem prehliadač a zaklapnem počítač, pretože už počujem babkine kroky. Otočím sa k nej... a niekoľko metrov odo mňa stojí mama.

Ach, takže toto je babkino „musím si ísť niečo vybaviť“?

Vyzera inak ako tá strhaná žena, ktorú si pamätám. Pleť jej žiari, je opálená, vlasy má vyľahané od slnka a pri kúti-koch pier má jemné vrásky, ktoré tam predtým neboli. Nie sú však prejavom starnutia, ale toho, že sa veľa smeje.

Pozerá na mňa trochu váhavo, opatrne, pravdepodobne je jej tvár zrkadlom môjho vlastného výrazu. Napriek neistote sa neubráním prívalu radosti a na pery sa mi vyderie úprimný úsmev, ktorý mi mama opätuje a vykročí ku mne.

Vzápätí radosť nahradí nejaký iný, nový pocit a ja sa cítim ako na emočnej húsenicovej dráhe. Ten pocit sa vo mne zdvíha a rastie a ja ho nedokážem pomenovať. Postupne sa z brucha šíri do hrudníka a do krku, akoby čakal,

kým mu dám meno, kým pochopím, čím je. Nakoniec ho cítim ako zvieravý tlak v hrdle a potom...

„Mama,“ vzlyknem a natiahnem k nej ruky. Okamžite je pri mne. Som v maminom náruči a všetky tie slzy, ktoré čakám už od piatkového rána, sa konečne uvoľnia. Plačem pre seba, pre Adama, pre Betku, ale aj pre nás dve, pre matku a dcéru, ktoré si nikdy nevytvorili skutočné puto. A znova pre Adama.

„Miláčik,“ opakuje dookola a hladí ma po vlasoch, ale ja slzy nedokážem zastaviť.

Tisne ma k sebe a ja si s úľavou uvedomím, že aspoň niečo sa nezmenilo. Stále vonia rovnako, sama sebou a ľahkým kvetinovým parfumom, ktorý ma vždy vítal pri príchode zo školy už v chodbe, kde mala zavesený kabát. Tú vôňu som zbožňovala, spájala som si ju s domovom a aj teraz ma upokojuje.

„Je ti lepšie, Júlia?“ spýta sa, keď mi slzy konečne prestanú tiecť. Stále si moju hlavu tisne k prsiam a hladí ma po vlasoch. Túli si ma ako malé dievčatko a, bože, aké príjemné to je!

„Nie, to bolo len prvé kolo,“ pokúsim sa o vtip hlasom chrapľavým od plaču.

„Nevadí, som tu.“

„Ďakujem.“

„Bola by som rada, keby si sa zložila u nás, kým sa rozhodneš, čo ďalej. Tvoja izba je stále tvoja. Aj garáž.“

„Ty si...?“ nedopoviem, lebo sa mi zlomí hlas.

„Nie, sú stále tam.“

Rozžiar sa vo mne prvá iskierka nového života. Stále sú tam!

Vystúpim z auta pred domom, v ktorom som vyrástla, ale dnu nevojdem. Tašku pohodím pred dverami a okamžite zamierim k veľkej dvojgaráži, v ktorej nikdy žiad-

ne auto neparkovalo, na to je určený prístrešok vedľa. S bázňou zadám číselný kód a sledujem, ako sa brána pomaly vyklápa a odhaľuje vnútro. Nebola som tu od jeho smrti. Tisíckrát som tu stála, ale nikdy som nešla dnu. Neviem, či sem chodila mama alebo Mína, ale ja nie. Zostanem stáť medzi dverami, nasávam tú vôňu oleja, betónu a benzínu. Nevyprechala, je rovnako intenzívna ako kedysi. Nič sa tu nezmenilo. Dokonca je na zemi pohodená špinavá handra. Priam vidím otca, ako tu kľáčal, niečo na motorke opravoval a potom si do tej handry utrel ruky. Pohľadom zavadím o otcovu motorku zakrytú plachtou, no rýchlo zrak odvrátim. Emócie mnou lomcujú takou silou, že sa bojím aj pohnúť alebo niečo povedať, aby som sa znovu nezospala.

„Všetko je tak, ako to nechal.“

Mamin hlas ma nevyľaká, viem, že je za mnou celý čas, cítim ju, ale hlava nedokáže spracovať, čo mi vlastne hovorí.

„Bolo to vaše a teraz je to tvoje.“

Po dlhej chvíli prikývnem. S hrčou v hrdle postúpim o pár krokov vpred, aby som sa mohla dotknúť svojej Hondy, na ktorej som ešte ani raz nejazdila legálne. Teraz už však na ňu vodičák mám a nič mi nebráni sa na nej povoziť. Očami nežne poláskam aj svoju starú Yamahu, svoju prvú oficiálnu motorku.

Zasmejem sa, trochu smutne, ale úprimne.

„Moji mechanickí terapeuti,“ poviem a otočím sa k nej. Stojí v tieni a pozoruje ma. Prejdem dlaňou po nádrži a zotriem tenkú vrstvu prachu, ktorá zakrýva lesklý, červený náter.

„Bude vadiť, ak...?“

„Choď,“ preruší ma a potom dodá: „Ale buď čertovsky opatrná.“

Viem, aký má strach. Vlastne asi neviem. Nedokážem si

predstaviť, ako sa cíti žena, ktorej muž sa zabil na motorke, keď sa díva na svoju dcéru, ktorá ide jazdiť. O to viac si vážim, že mi dáva priestor.

„Budem, mama.“

„Má aj platnú technickú kontrolu. Aj poisťku.“

Od prekvapenia mi spadne brada.

„Ako?“

„Keď sme si znovu začali volať, napadlo mi, že...“ rozpačito pokrčí plecami. „Tomáš sa o to postaral.“

Nehovorím nič, len ju pevne objímam.

Zložím motorku zo stojana a vytlačím ju von na slnko. Položím ruku na kľúč v zapalovaní, zhlboka sa nadýchnem a naštartujem. Motor naskočí na druhýkrát a pery mi rozťahne úsmev, pretože počuť jeho zvuk je ako stretnúť starého priateľa. Je to radostné, prirodzené a vrelé. Iskierka života sa premení na malý plameň. Mama vedľa mňa položí kôpku oblečenia, ktoré mi priniesla z domu. Keď vidím svoje staré čižmy s odratými špičkami, čiernu bundu a ošúchané rifle, na chvíľu musím pred návalom spomienok privrieť oči. Oblečenie je mi trochu veľké, ale nie natoľko, aby sa na mne neudržalo, tak to neriešim. Poutieram aj prilbu, vnútri už páchne potuchlinou. Nevadí, nechám si pootvorený priezor a neskôr ju vyčistím. Zavesím si ju na rajdy. Skontrolujem, koľko mám benzínu, a idem si po rukavice. Vytiahnem ich zo zásuvky, tie moje pokojne spočívajú vedľa otcových. Jeho pohľadím a svoje si natiahnem. Už chcem vyjsť z garáže, keď niečo upúta moju pozornosť.

To je...?

Myslela som, že sa zničila pri nehode. Ale ona je tam, visí na stene. Otcova vesta. Roztrasenými rukami ju zložím z háčika, vynesiem ju von a rozprestriem na trávku. Pravá strana je zodratá a podšívka roztrhaná. Na ľavej strane je malá klubová nášivka a pod ňou na koľajnici otcova hod-

nosť, krvná skupina a nižšie niekoľko podporných nášiviek iných klubov. Vzadu je len veľká klubová nášivka zobrazujúca útočiaceho rysa v skoku. Vesta bola očividne v čistiarňi, nie je na nej žiadna špina ani krv.

Mama si ku mne kľakne a ja k nej zdvihnem oči, snažím sa premôcť dojatie. Z tej vesty otca priam cítim, vidím jeho obraz jasnejšie, vnímam závan jeho vône aj nehu jeho úsmevu.

„Divím sa, že si to tu celé nepodpálila,“ zavtipkujem, aby som zabránila ďalšiemu emočnému výlevu. Musím hovoriť poriadne nahlas, aby ma cez naštartovaný motor počula.

„Neraz mi to napadlo,“ prizná sa s previnilým úsmevom.

Pocítim slabé nutkanie opýtať sa jej, prečo to neurobila. Nie preto, že to neviem, ale pre túžbu to počuť.

No mlčím, patetické chvíľky nepotrebujeme a odpoveď medzi nami aj tak visí.

Kvôli mne. Zachovala to z lásky ku mne.

Možno má náš vzťah mnoho chýb, ale nie je stratený. Na tomto kuse látky, ktorý mal otec na sebe, keď umieral, sa dá stavať.

Položím jej ruku na koleno a stisnem ho. Potom vestu vrátim na miesto, posadím sa na motorku a vyrazím. Jazdím úplne pomaly, prechádzam známym mestom a vynárajú sa mi spomienky spojené s ľuďmi aj miestami. Zacítim túžbu vidieť celý Trenčín, nielen jeho útržky. Zamierim preto na Skalku – pútnické miesto týčiace sa nad mestom. Keď sa nasýtím výhľadu, vrátim sa a zastavím na benzínke. Natankujem a pri pokladnici zistím, že nemám čím zaplatiť, peňaženka je bezpečne uložená v taške. A doklady od motorky pri sebe nemám tiež. Vyzerám ako idiot, keď prosím predavačku, aby mi dovolila zavolať si, pretože nemám ani mobil.

Mama príde a donesie mi doklady aj peniaze.

Keďže už mám svoju dennú dávku trápnosti za sebou, vrátim sa domov a motorku odstavím v garáži, no na tú otcovu pod plachtou sa stále nedokážem pozrieť. Prečistila som si hlavu a trochu dobila baterky – som pripravená na stretnutie s Tomášom. Opatrne vkročím do domu a rozhliadam sa okolo seba. Je tu menej zmien, než som čakala. Stále to tu vyzerá ako náš starý dom, aj keď na policičke v obývačke je položená tabatierka a na konferenčnom stolíku pohodený časopis o rybárčení. A je tam aj on, sedí na gauči, na mieste, ktoré bolo kedysi moje, a díva sa na mňa.

Jeho láskavý pohľad plný pochopenia ma trochu vyvedie z miery.

„Ahoj,“ pozdravím potichu a hlúpo zamávam, na čo sa usmeje.

Odloží tablet a vstane. „Ahoj, Júlia. Som rád, že si sa vrátila.“

Nie som si istá, ako sa mám správať k mame, ale čo sa týka Tomáša, tam tápem úplne. Nepozná ma, zažil len moje neprimerané reakcie a odmietanie.

Bola som k nim obom nespravodlivá a neviem, ako to napraviť.

„Ďakujem,“ zamrmlam, otočím sa na päte a ukryjem sa do bezpečia svojej starej izby.

Aby som zabavila nepokojné ruky a ešte nepokojnejšiu myseľ, začnem sa vybaľovať. Všetko je tu rovnaké ako predtým... a predsa mi to príde ako izba dieťaťa, ktoré verí, že mu svet leží pri nohách. To už nie som ja, viem, že práve svet ma môže kedykoľvek zraziť na zem a držať ma tam kolenom medzi lopatkami. Mám pocit, že priestor je naivitou priam nasiaknutý, a cítim sa preto trochu nepríjemne, ale ako som povedala mame, je to len na pár týždňov. Neplánujem sa vrátiť pod rodičovskú strechu, na to som si už príliš zvykla na súkromie.

Vidím to však ako šancu pre mňa, mamu a Mínu, aby sme spolu opäť začali tráviť čas. Šancu, ktorú hodlám využiť.

Čím menej vecí je v taške, tým pomalšie postupujem, blíži sa čas večere v trojici. Ja, mama a Tomáš. Mína šla z letiska rovno k Emilovi.

Musím sa im ospravedlniť, čo pre mňa predstavuje isté citové vypätie, a neviem, či to v tejto chvíli ustojím. No nemôžem okolo nich mesiac chodiť a tváriť sa, že je všetko v poriadku, kým nazbieram odvalu.

Zbabelá som už bola. A kam ma to celé priviedlo?

Zavesím posledný kus oblečenia na ramienko – sú to tie šaty z rozlúčky so slobodou. V okamihu mám pred očami obraz toho, ako sa ma Adam dotýka, ako sa mi zarastenou tvárou trie o krk, a priam cítim jeho vzrušený dych. Napriek situácii, napriek vine a strate, spomienka naňho ma celú rozochveje. Pritisnem ich k nosu, ale necítim nič, len vôňu pracieho gélu, a sklamané zvrástim tvár.

Ó, pán psychológ, traste sa, so mnou to bude poriadne divoká jazda!

Odložím šaty do skrine, prehrabnem si vlasy a pomaly sa vydám do kuchyne. Po ceste zacítim ľahké krče v podbrušku a na chvíľu zastanem, pretože ten pocit poznám. V najbližších hodinách dostanem menštruáciu. Nezmyselne ma prepadne ľútosť, pretože teraz už definitívne viem, že mi z Adama nezostalo nič.

Pokračujem po schodoch, počujem ich hlasy, na niečom sa smejú. Opakujem si, že správne by som mala cítiť úľavu, nie sklamanie. Vo dverách sa zastavím a pozorujem ich. Obaja sú otočení chrbtom ku mne, mama niečo pripravuje na linke a Tomáš pozerá do chladničky, sú blízko seba a mama ho žartovne drgne bokom. Tomáš zabuchne chladničku, schytí ju do náručia a dá jej na ústa roztopený mľaskavý bozk.